

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Gabriely Bašné a soudkyň JUDr. Evy Pechové a Mgr. et Mgr. Pavly Klusáčkové a ve věci

žalobce

ML Group s. r. o., IČ: 270 62 597
Se sídlem Chabařovická 1796/13a, Praha 8
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Kokešem,
se sídlem Příbram, Na Flusárně 168

proti
žalovanému

Odvolací finanční ředitelství
se sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 3. 2018, č. j. 1278/18/5300-2144-711671,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu (dále jen „správce daně“) ze dne 26. 7. 2017, č. j. 5028601/17/2008-52524-110349 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“ či „rozhodnutí o nespolehlivém plátcí“), jímž bylo rozhodnuto o tom, že žalobce je nespolehlivým plátcem daně z přidané hodnoty (dále též „DPH“) dle § 106a odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění rozhodném (dále jen „zákon o DPH“).
2. Rozhodnutí o nespolehlivém plátcí vydal správce daně, protože zjistil, že žalobce prováděl či se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH, čímž závažně porušil povinnosti plátce daně, způsobem, jímž ohrozil veřejný zájem na řádném výběru DPH. Poukázal na to, že byl vydán dne 6. 3. 2017 zajišťovací příkaz, č. j. 1702642/17/2008-80541-109351, jímž byla žalobci uložena povinnost zajistit úhradu dosud nestanovené DPH za zdaňovací období od 1. 11. 2016 do 30. 11. 2016 složením jistoty v částce 3 893 441 Kč. Žalobce se proti zajišťovacímu příkazu odvolal; odvolací orgán však jeho odvolání rozhodnutím ze dne 13. 4. 2017, č. j. 17757/17/5100-41458-711929, zamítl (v právní moci dne 18. 4. 2017). Přesto žalobce částku zajištění daně ke dni 20. 7. 2017 neuhradil.
3. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě, rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím tak, že jej zamítl. V odůvodnění uvedl, že se zcela ztotožnil s posouzením věci správcem daně. Ke správnosti vydání zajišťovacího příkazu poukázal na skutečnosti zjištěné správcem daně o účasti žalobce na obchodních transakcích pravděpodobně zasažených daňovým podvodem. Popsal, že daňový subjekt stojící na počátku řetězce v pozici *missing tradera*, nepodal daňové přiznání a neuhradil daň; daňový subjekt stojící v pozici *buffera* - obchodní společnost GIROSUN s.r.o. - daňové přiznání podal a uhradil minimální daň, čímž formálně legalizoval obchody svého odběratele, tj. žalobce, který jako členek na konci řetězce inkasoval nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění, z nichž nebyla na počátku řetězce odvedena daň. Dále upozornil, že tok finančních prostředků neodpovídá fakturačnímu toku předmětných obchodních transakcí, když finanční prostředky za přijatá zdanitelná plnění nikdy nebyly poukázány na bankovní účet daňového subjektu v pozici *missing tradera* (stojícího na počátku řetězce). Žalovaný upozornil, že ani po zamítnutí odvolání žalobce proti zajišťovacímu příkazu, žalobce nesložil jistotu.
4. Právní posouzení věci žalovaný opřel o Informace Generálního finančního ředitelství ze dne 4. 1. 2013, č. j. 101/13-121002-506729, ve znění Dodatku č. 1 ze dne 5. 12. 2013, č. j. 55 366/13/7001-21002-012287; Dodatku č. 2 ze dne 21. 8. 2014, č. j. 38 461/14/7001-21002-012287 012287; Dodatku č. 3 ze dne 14. 7. 2017, č. j. 74861/17/7100-20118-012287, a Dodatek č. 4 ze dne 19. 12. 2017, č. j. 137801/17/7100-20118-012287 (dále jen „Informace GFŘ“). Zdůraznil, že v dané věci je podstatným bod č. 1 písm. b) Informace GFŘ, podle kterého se za závažné porušení plnění povinností plátce pro účely institutu nespolehlivého plátce považuje situace, kdy *dochází k obrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, neboť plátce se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH, a proto správce daně po 1. 1. 2013 vydal u tohoto plátce zajišťovací příkaz, který nebyl ve lhůtě uhrazen*. K tomu poukázal na důvodovou zprávu k zákonu č. 502/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony (dále jen „Důvodová zpráva“), s tím, že za závažné porušení povinností vztahující se ke správě DPH lze považovat takové porušení zákonem stanovené povinnosti, které svou intenzitou ohrožuje veřejný zájem na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

řádném výběru DPH. Zároveň je zapotřebí vzít v úvahu osobu plátce, jeho dosavadní zkušenost s ním a vážit míru rizika pro veřejné rozpočty plynoucí z tohoto porušení.

5. Žalovaný shrnul, že správce daně vydal rozhodnutí o nespolehlivém plátcí za situace, kdy žalobce neuhradil jistotu dle pravomocného zajišťovacího příkazu, jenž byl vydán k zajištění úhrady dosud nestanovené DPH; že zajišťovací příkaz byl odůvodněn konkrétně formulovanými pochybnostmi správce daně, na jejichž základě dospěl k závěru o tom, že jeho obchodní transakce jsou pravděpodobně zasaženy podvodem na DPH; a byl vydán po datu 1. 1. 2013. Konstatoval, že nezjistil na straně žalobce žádné objektivní překážky, jež by mu bránily v úhradě zajišťovacího příkazu; taktéž přihlédl k tomu, že žalobce vědomě nekumuluje finanční prostředky na svých bankovních účtech využívaných k ekonomické činnosti, nýbrž přijaté finanční prostředky jsou v horizontu několika hodin či jednoho dne převáděny buď na bankovní účty dalších osob či vybírány v hotovosti. Žalovaný měl za to, že v dané věci byly naplněny podmínky specifikované v bodě č. 1 písm. b) Informace GFŘ, tj., že na straně žalobce došlo k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, neplněním povinností vycházejících ze zákona o DPH a daňového řádu; tudíž rozhodnutí o tom, že žalobce je nespolehlivým plátcem shledal zákonným.
6. K odvolacím námitkám žalobce, jimiž sporoval své vědomé zapojení do podvodného řetězce, žalovaný uvedl, že mu nepřísluší tyto posuzovat. Vysvětlil, že přezkum těchto otázek nemá na rozhodnutí o nespolehlivém plátcí vliv. Přesto žalovaný s poukazem na správní spis konstatoval, že žalobce byl odběratelem zboží od GIROSUN s.r.o., přičemž oba subjekty vykazují při vysokých obrátech v řádech milionů korun pouze minimální daň; GIROSUN s.r.o. je pro správce daně nekontaktní, sídlí na virtuální adrese, nemá registrovanou žádnou provozovnu. Jako předmět plnění vykazují dodavatel i odběratel žalobce transakce se zbožím s kódem 14 (mobilní telefony), ale žalobce vykázal jako přijaté i následně poskytnuté zdanitelné plnění s kódem č. 5 (odpady). Z finančních toků v rámci řetězce vyplývá, že finanční prostředky jsou žalobcem ukládány na jiné bankovní účty či vybírány v hotovosti, a to vždy bezprostředně po jejich připsání na bankovní účty žalobce. Navíc GIROSUN s.r.o., jakožto dodavatel, od kterého měl žalobce odebírat zboží v řádech milionů, nebyly finanční prostředky v této výši poukázány, resp. tok finančních prostředků neodpovídal finančnímu toku předmětných zdanitelných plnění. Uvedené svědčí o tom, že žalobce věděl či musel vědět o zapojení do podvodného řetězce. Dále u žalobce došlo od srpna 2016 k náhlému až třicetinasobnému nárůstu vykázaných uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění oproti předchozím zdanitelným obdobím. Přičemž žalobce vykazuje velmi nízkou výkonnost z pohledu DPH, kdy ve zdaňovacím období listopad 2016 představuje podíl uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění pouze 1,012 %. Jedná se o nestandardní okolnosti obchodování v řetězci, navíc nebyla v předmětných řetězcích odvedena DPH, což svědčí o důvodnosti obav o tom, že předmětná zdanitelná plnění jsou pravděpodobně zasažena podvodem na DPH.
7. Namítal-li žalobce nemožnost kontroly obchodních transakcí svého obchodního partnera GIROSUN s.r.o., pak žalovaný opět oponoval, že mu nepřísluší tyto skutečnosti posuzovat v daném řízení. Nad to uvedl, že problematika plnění povinností GIROSUN s.r.o. vůči správci daně zavdala příčinu správci daně k úvahám o podvodném charakteru řetězce transakcí. Nedovožoval z nich však zjištění, zdali žalobce věděl či vědět měl a mohl o daňovém podvodu. Naopak toto zjištění dovožoval z nárůstu objemu obchodů s GIROSUN s.r.o., který přitom sídlí na virtuální adrese; nemá žádné skladové prostory; neprezentuje se veřejně na internetu; nezveřejňuje v obchodním rejstříku účetní závěrky, žalobce tudíž nemůže mít žádné povědomí o hospodaření GIROSUN s.r.o., přitom žalobce měl na tyto skutečnosti narazit a měly u něj vyvolat pochybnosti o důvěryhodnosti obchodního partnera. Rovněž tak prudký nárůst

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

obchodů, v objemu, který vybočuje z žalobcových majetkových poměrů, svědčí o tom, že žalobce vědět měl a mohl o účasti v podvodném řetězci.

8. Žalovaný nesouhlasil ani s výtkou žalobce, že objektivně nedisponuje finančními prostředky k uhrazení daňového nedoplatku. Žalovaný konstatoval, že v dané věci bylo nutno rovněž hodnotit okolnosti zvláštního zřetele hodné, které mohly vést k nesplnění povinnosti žalobce uhradit zajišťovací příkaz. V této souvislosti poukázal zejména na zjištění, že žalobce obchoduje se zbožím v hodnotě milionů korun, přesto disponuje jen pronajatou kanceláří, kterou využívá dle svého tvrzení k předem domluveným obchodním jednáním, nedisponuje žádnou provozovnou ani vlastními či pronajatými skladovými prostory, kde by bylo možné zboží uskladnit, což vyvolává pochybnosti o reálné existenci skladových zásob, které žalobce deklaruje ve výši cca 17 milionů korun. Jelikož žalobce jak již uvedeno výše nekumuluje na bankovních účtech finanční prostředky, není tak zřejmé, jakým způsobem jsou tyto finance žalobcem dále využívány. S ohledem na uvedené pak nelze považovat absenci finančních prostředků v dispoziční sféře žalobce za okolnost hodnou zvláštního zřetele, resp. objektivní neúčelově vzniklou překážku, které vyústila v nemožnost uhradit zajišťovací příkaz žalobcem. Žalovaný upozornil, že postup správce daně při stanovení výše jistoty nebyl v rozporu se zásadou přiměřenosti dle § 5 odst. 3 daňového řádu. Výše jistoty vycházela z pravděpodobné výše budoucí daně, u které neměl správce daně povinnost zkoumat, zda žalobce disponuje finančními prostředky na její úhradu.
9. Žalovaný shledal nedůvodnou i poslední odvolací námitku, v níž žalobce požadoval posečkání vydání rozhodnutí v dané věci do skončení soudního řízení před Městským soudem v Praze pod sp. zn. 9 Af 21/2017, neboť soud přezkoumává zákonnost zajišťovacího příkazu. Žalovaný však uzavřel, že podstatným v dané věci je toliko skutečnost, že zajišťovací příkaz je v současné době pravomocným rozhodnutím.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

10. Žalobce v žalobě namítal nezákonnost a nedůvodnost žalobou napadeného rozhodnutí. Byl přesvědčen, že nebyl dán žádný důvod pro jeho vydání. Uvedl, že jedinou společností, s níž obchodoval, byla GIROSUN s.r.o. Jinak si nebyl vědom existence dalších společností v rámci obchodování. Upozornil, že zaslal správci daně dne 21. 12. 2016 datovou zprávou daňové přiznání k DPH společnosti GIROSUN s.r.o. na částku daně 10 269 Kč, taktéž potvrzení o úhradě této daně; jednalo se o zdaňovací období listopad 2016. Dovodil tak, že společnost GIROSUN s.r.o. je řádným podnikatelským subjektem a plátcem DPH. Byl proto přesvědčen, že neměl objektivní možnost zjistit nesrovnalosti v hospodaření a plnění povinností svých obchodních partnerů, tudíž nemůže ani nést odpovědnost za vývoj podnikání obchodních partnerů.
11. Na svou obranu žalobce uvedl, že se správcem daně plně spolupracoval a poskytl mu veškerou součinnost. Doložil veškeré listinné důkazní prostředky, jimiž prokázal pravdivost svých tvrzení, že jeho obchodní transakce jsou zcela transparentní. Nelze jej proto vinit z toho, že by byl součástí řetězce, jehož cílem mělo být zabránění výběru DPH. Zároveň zdůraznil, že nemá žádné vazby na obchodní partnery společnosti GIROSUN s.r.o., není možné mu přičítat k tíži, že společnost *missing trader* má virtuální sídlo, je nekontaktní, natož pak, pokud si některá společnost neplní své daňové povinnosti. Naopak vyzvednul své řádné jednání, jelikož funguje již od roku 2003 a po celou dobu si řádně plní veškeré daňové povinnosti. Odkázal na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017, č. j. 48 Af 45/2014 – 60, a zdůraznil, že správce daně nedisponuje žádným důkazem, který by svědčil o existenci účelově vytvořeného řetězce společností; nemá ani důkaz, který by svědčil o vědomosti žalobce o tomto podvodném řetězci. Uzavřel proto, že správce daně neunesl břemeno důkazní v dané věci. Taktéž poukázal

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2017, č. j. 30 Af 63/2016 – 48, s tím, že u něj k žádnému opakovanému doměření daně podle pomůcek nedošlo.

12. Žalobce navrhl soudu, aby žalobou napadené rozhodnutí zrušil.
13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odmítl veškeré žalobcem uplatněné námitky a zopakoval podstatnou část odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, zejména své vypořádání s odvolacími námitkami žalobce (viz body 6., 7., 8., 9. tohoto rozsudku).
14. Žalovaný navrhl soudu, aby nedůvodnou žalobu zamítl.
15. Žalobce v replice ze dne 10. 7. 2018 akcentoval, že mu ze strany správce daně nebylo umožněno plnit své závazky, když jeho podnikání bylo v rozporu se zákonem zlikvidováno zajišťovacím příkazem.

III.

Posouzení žaloby

16. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili.
17. Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s. ř. s.).
18. Žaloba není důvodná.
19. Podle § 106a odst. 1 zákona o DPH „*[p]oruší-li plátce závažným způsobem své povinnosti vztahující se ke správě daně, správce daně rozhodne, že tento plátce je nespolehlivým plátcem.*“
20. Výše uvedené znění zákonného ustanovení obsahuje neurčitý právní pojem „závažným způsobem“, k jehož výkladu byl v Informaci GFŘ vydán metodický pokyn. Smyslem tohoto pokynu, jehož vydání předvídá i Důvodová zpráva, je podrobná úprava hledisek a kritérií, která má správce daně při rozhodování o nespolehlivosti plátce posuzovat. Informace GFŘ tak slouží ke sjednocení správní praxe a odchýlení se od ní by znamenalo, že správce daně rozhodl v rozporu se zásadou zákazu libovůle a zásadou rovného zacházení, vytyčenou v zásadách správy daní § 8 odst. 2 daňového řádu, podle kterého „*správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*“
21. Podstatou sporu v dané věci je posouzení, zda byly splněny podmínky ustanovení § 106a odst. 1 zákona o DPH pro rozhodnutí správce daně o tom, že žalobce je nespolehlivým plátcem.
22. Aplikací interních předpisů v případech, kdy obecně závazné normy k postupu správních orgánů „mlčí“ se v minulosti zabýval Nejvyšší správní soud, který dospěl k závěru, že interní normativní akty pro správce daně představují pokyn nadřízeného orgánu, přičemž ve vztazích služební nadřízenosti a podřízenosti obecně platí povinnost řídit se pokyny nadřízeného orgánu, pokud dané pokyny neodporují zákonu. V takovém případě pak správní soudy přezkoumávají postup správních orgánů i z hlediska jeho souladnosti s vnitřním předpisem. Podmínkou ovšem je, že tento interní normativní akt upravuje postup, který jinak není regulován obecně závazným pravidlem chování a založil správní praxi, která je nepochybně a všeobecně dodržována. Správní orgán se pak od této správní praxe nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takový jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě nepřipustná (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2006, čj. 8 Afs 3/2005-59, nebo ze dne 23. 8. 2007, čj. 7 Afs 45/2007-251, anebo ze dne 3. 10. 2019, č. j. 8 Afs 71/2018-38).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

23. Informace GŘR byla vydána proto, že „[s] účinností od 1. 1. 2013 zákon č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o DPH“) obsahuje ustanovení § 106a, které stanoví podmínky pro aplikaci nového právního institutu tzv. nespolehlivého plátce. Tento institut, zejména v kombinaci s § 109 odst. 3 zákona o DPH, by měl primárně sloužit jako efektivní nástroj v boji proti únikům v oblasti DPH“. V bodě 1 písm. b) Informace GŘR stanoví „[z]a závažná porušení plnění povinností plátce pro účely aplikace institutu nespolehlivého plátce se považují situace kdy: dochází k ohrožení veřejného zájmu na řádném výběru daně z přidané hodnoty, neboť plátce prováděl činnosti nebo se zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena daň z přidané hodnoty, a proto správce daně po 1. 1. 2013 vydal u tohoto plátce zajišťovací příkaz, který nebyl ve lhůtě uhrazen“. V obecných ustanoveních se pak dále zakotvuje povinnost správce daně „[j]ednotlivá porušení plnění daňových povinností ve smyslu písmen a) až h) tohoto bodu posoudí správce daně vždy s ohledem na osobu plátce a jeho dosavadní zkušenosti s tímto plátcem. Správce daně při posuzování porušení plnění zákonných povinností vždy zohlední také objektivní důvody hodné zvláštního zřetele, které vedly k nesplnění zákonných povinností plátce. Může se jednat například o živelné pohromy, závažné zdravotní důvody, důvody vzniku platební neschopnosti či jiné objektivní překážky, které plátcem bránily v řádném plnění daňových povinností.... Rozhodnutí o tom, že plátce je nespolehlivým plátcem, vydá správce daně na základě posouzení porušení povinností, jakož i dalších okolností vymezených v bodu 1) této informace. Skutková východiska a závěry tohoto posouzení uvede správce daně do odůvodnění svého rozhodnutí.“
24. Soud uvádí, že v dané věci nebylo sporu o tom, že správce daně vydal dne 6. 3. 2017 vůči žalobci zajišťovací příkaz k zajištění úhrady nestanovené DPH, a to z důvodu, že se žalobce zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH. Žalobce však namítal, že zajišťovací příkaz je nezákonný a došlo jím ke zničení jeho fungování, což zapříčinilo jeho neschopnost dostát svým závazkům. Tento zajišťovací příkaz byl sice původně rozhodnutím Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, č. j. 9 Af 21/2017 - 84, zrušen, avšak ke kasační stížnosti žalovaného byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2020, č. j. 4 Afs 82/2019 - 61, jelikož Nejvyšší správní soud jednoznačně shledal, že zajišťovací příkaz byl vydán zcela oprávněně, když na straně žalobce existovaly indicie svědčící tomu, že v budoucím doměření daně by tato byla nedobytná. Nejvyšší správní soud konkrétně uvedl, že: „[p]ři komplexním pohledu však Nejvyšší správní soud musí dát za pravdu finančním orgánům, neboť zde skutečně existovaly indicie svědčící o tom, že daň bude v budoucnu nedobytná. Finanční orgány poukázaly v dané souvislosti na skutečnost, že žalobkyně vykazala jen velmi nízkou výkonnost z pohledu uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění, a to ve výši 1,001%. Současně finanční orgány zjistily, že žalobkyně nevlastní žádné nemovitosti a je evidována toliko jako vlastník pěti vozidel s odhadovanou hodnotou 1.546.000 Kč. Na bankovních účtech žalobkyně vykazala vysoké obraty v rádech milionů korun, nicméně finanční prostředky byly odesílány obratem na jiné účty a zůstatek na účtu vždy zůstal minimální. Žalobkyně současně vykazala za rok 2015 ztrátu v hodnotě -2.529.900 Kč a o 2.902.000 Kč nižší tržby, než činily náklady na pořízení zboží. Přitom schopnost vytvořit ze svých tržeb zisk je jedním z klíčových ukazatelů možného budoucího ekonomického vývoje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Afs 140/2019 - 78). Současně žalobkyně vykazala míru zadluženosti ve výši 120,94 % s tím, že uvedla závazky ve výši 17.633.000 Kč a vlastní kapitál v záporné výši -7.925.000 Kč. S ohledem na vysokou míru zadluženosti bylo možné se značnou pravděpodobností usuzovat, že žalobkyni bezprostředně hrozí insolvence. Nejvyšší správní soud má za to, že výše vymezená špatná ekonomická situace žalobkyně spočívající v nízké, resp. žádné, rentabilitě její činnosti společně s nedostatečným množstvím nemovitého i movitého majetku a finančních prostředků představují dobromady ucelený souhrn indicií, které osvědčují existenci obav z budoucí nedobytnosti daně. Ve vztahu k zásobám v hodnotě 17.633.000 Kč má Nejvyšší správní soud obdobně jako finanční orgány značné pochybnosti o jejich skutečné existenci. Městský soud v Praze přitom v dané souvislosti

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

konstatoval, že pochybnosti o jejich existenci měly finanční orgány rozptýlit provedením místního šetření. Takový závěr v kontextu projednávané věci nemůže podle Nejvyššího správního soudu obstát. Nejvyšší správní soud považuje za vysoce nepravděpodobné, že by žalobkyně nepředložila smlouvu o pronájmu skladovacích prostor (pokud by skutečně existovala), jestliže by nově skladované zboží (oproti původní smlouvě) mělo mnohonásobně větší hodnotu než zboží, které žalobkyně měla uskladněné původně. Lze si totiž jen obtížně představit, že by žalobkyně uskladnila zboží v tak vysoké hodnotě bez odpovídajícího smluvního zajištění. Je možné připustit, že finanční orgány mohly své pochybnosti o existenci skladovacích prostor buď více rozvést, anebo je zcela rozptýlit provedením místního šetření. Nicméně na druhou stranu je potřebné přihlídnout i k povaze řízení o vydání zajišťovacího příkazu, které se vyznačuje poměrně velkou rychlostí, ale hlavně ke skutečnosti, že jsou zkoumány primárně indície osvědčující riziko budoucí nedobytnosti daně. S přihlídnutím k této skutečnosti (současně při existenci dalších indicií) proto závěr finančních orgánů ohledně pochybností o skutečné existenci zásob obстоjí.“ Soud ve světle výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu nemá pochyb o oprávněnosti vydání zajišťovacího příkazu vůči žalobci.

25. Soud tedy shrnuje, že v dané věci byly splněny veškeré podmínky stanovené v bodě č. 1 písm. b) Informace GŘ, jelikož správce daně vydal proti žalobci zajišťovací příkaz k zajištění úhrady nestanovené DPH; zajišťovací příkaz byl vydán po datu 1. 1. 2013, konkrétně dne 6. 3. 2017; zajišťovací příkaz přitom nebyl ve lhůtě uhrazen; a byl vydán z důvodu, že se žalobce zapojil do obchodů, u kterých existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH. Rovněž tak byly v dané věci zohledněny jak správcem daně, tak žalovaným podmínky uvedené v obecných ustanoveních Informace GŘ, jelikož porušení daňových povinností žalobcem bylo správními orgány hodnoceno i ve vztahu k osobě žalobce a dosavadním zkušenostem s ním. Taktéž správními orgány posuzovaly objektivní důvody zvláštního zřetele hodné, jež vedly k nesplnění zákonných povinností žalobce. Přičemž správní orgány nezjistily v žalobcově případě žádné objektivně existující překážky, které by měly za následek nemožnost žalobce uhradit zajišťovací příkaz. Naopak zdůraznily, že to byl právě žalobce, kdo se vědomě zbavil finančních prostředků na svých bankovních účtech. Dojdou-li totiž na bankovní účty žalobce finanční prostředky, pak jsou tyto v časovém horizontu maximálně jednoho dne převáděny na jiné účty či vybírány v hotovosti. Soud nepochybně, že záleží toliko na uvážení žalobce, jakým způsobem se získanými financemi naloží. Nicméně pokud za této situace žalobce tvrdí, že nemá finanční prostředky k úhradě zajišťovacího příkazu, nemůže pak chtít svou nemajetnost ospravedlnit a dovolávat se jí, neboť si vznik závadného stavu vědomě sám zapříčinil. Navíc správní orgány zjistily a v neprospěch žalobce hodnotily, že žalobce na jedné straně obchoduje se zbožím v hodnotě milionů korun. Na druhé straně disponuje jen pronajatou kancelář, nedisponuje žádnou provozovnou ani vlastními či pronajatými skladovými prostory, kde by bylo možné zboží uskladnit, což u nich vyvolalo oprávněné pochybnosti o reálné existenci skladových zásob, které žalobce deklaruje ve výši cca 17 milionů korun. Soud na tomto místě upozorňuje, že ke zcela shodným závěrům dospěl i Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 25. 2. 2020, č. j. 4 Afs 82/2019 – 61 (viz bod 24. tohoto rozsudku). Soud tedy shledal žalobou napadené rozhodnutí zcela souladné s § 106a odst. 1 zákona o DPH a s bodem 1 písm. b) Informací GŘ, tudíž žalobní námitku nezákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí vyhodnotil jako nedůvodnou.
26. Žalobce dále obsáhle namítal, že neměl objektivní možnost zjistit nesrovnalosti v hospodaření a plnění povinností svých obchodních partnerů, zejména společnosti GIROSUN s.r.o., tudíž nemůže nést odpovědnost za vývoj podnikání obchodních partnerů. Soud přitakává žalovanému, že uvedená námitka není v daném řízení relevantní, jelikož pro rozhodnutí o nespolehlivém plátcu bylo podstatným toliko zjištění, že vůči žalobci byl vydán zajišťovací příkaz, z důvodu, že se žalobce zapojil do obchodů či prováděl obchody, u nichž existuje odůvodněná obava, že z nich nebude uhrazena DPH (dle bodu č. 1. písm. b) Informace GŘ). V žalobě (a taktéž

v odvolání) uplatněná námitka sporující jeho vědomost o hospodaření obchodních partnerů mohla být (a jak uvedeno výše v bodě 24. tohoto rozsudku i byla neúspěšně uplatněna) v rámci řízení vedeného proti zajišťovacímu příkazu. Přesto žalovaný (v odstavcích 26 a 27 žalobou napadeného rozhodnutí) podrobně vysvětlil, že svá zjištění o tom, že žalobce věděl či vědět měl a mohl o nestandardnosti obchodních praktik společnosti GIROSUN s.r.o., dovozoval z nárůstu objemu obchodů žalobce s GIROSUN s.r.o., který přitom sídlí na virtuální adrese; nemá žádné skladové prostory; neprezentuje se veřejně na internetu; nezveřejňuje v obchodním rejstříku účetní závěrky. Zcela logicky pak žalovaný dospěl k názoru, že žalobce nemohl mít žádné povědomí o faktickém hospodaření GIROSUN s.r.o., přičemž měl na tyto skutečnosti narazit a měly u něj vyvolat pochybnosti o důvěryhodnosti obchodního partnera. Soud je rovněž přesvědčen, že žalobce měl objektivní možnosti, aby zjistil alespoň minimální údaje o spolehlivosti obchodního partnera, ať už by se jednalo o pouhé nahlédnutí do databáze sbírky listin v obchodním rejstříku, ale neučinil tak (resp. netvrdil, že by tak učinil). Není pravdou, že by žalobce žalobou napadeným rozhodnutím nesl odpovědnost za vývoj podnikání obchodních partnerů, jak uvádí v žalobě, nýbrž jím nese odpovědnost za své nestandardní či lehkomyšlné jednání. Z čehož jej nemůže vyvinut ani jím akcentovaná spolupráce se správními orgány atp. Soud proto i tuto námitku žalobce posoudil jako nedůvodnou.

27. Žalobce svou obranu v dané věci podpořil odkazem na rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 10. 1. 2017, č. j. 48 Af 45/2014 – 60, a zdůraznil, že správce daně v nyní posuzované věci neunesl břemeno důkazní ohledně jeho vědomosti o zapojení se do podvodného řetězce. A taktéž poukázal na rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 12. 2017, č. j. 30 Af 63/2016 – 48, s tím, že u něj k žádnému opakovanému doměření daně podle pomůcek nedošlo. Soud však konstatuje, že ani jedno z žalobcem uvedených rozhodnutí nelze aplikovat na nyní posuzovanou věc, jelikož se jedná o skutkově i právně odlišné kauzy. První žalobcem zmíněný rozsudek byl vydán v řízení, kde byl přezkoumáván platební výměr, jímž byla daňovému poplatníkovi stanovena DPH, jelikož neodstranil pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti daňového tvrzení za dané období. Je zřejmé, že na rozdíl od nyní posuzované věci, byly správní orgány ve věci přezkumu platebního výměru povinny se pečlivě zabývat otázkou, zdali plátce DPH v případě žádosti o přiznání nároku na odpočet daně na vstupu věděl či mohl vědět o svém zapojení do podvodného řetězce. Co se týče druhého žalobcem odkazovaného rozhodnutí krajského soudu, tak v něm bylo přezkoumáváno správní rozhodnutí nikoli z hlediska splnění podmínek v bodu č. 1 písm. b) Informace GFŘ, nýbrž z hlediska podmínek bodu č. 1 písm. e) Informace GFŘ, jenž se týkalo sice rovněž porušení veřejného zájmu na řádném výběru DPH, ale na základě odlišného porušení stanovené povinnosti, jež se projevila opakovaným vyměřením nebo doměření daně podle pomůcek. Oba tyto poukazy žalobce na judikaturu tak soud hodnotí jako ryze účelové.

IV.

Závěr a poučení

28. Lze tak uzavřít, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a judikaturou soudů, soud ve správním řízení neshledal ani procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, proto soud nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve věci samé úspěšný a úspěšnému žalovanému však prokazatelné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2020

Mgr. Gabriela Bašná v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.